

عنوان مقاله:

نوآوری اداری و تکنیکی در دانشگاه های علوم پزشکی و غیر علوم پزشکی استان اصفهان

محل انتشار:

مجله مدیریت اطلاعات سلامت، دوره 7، شماره 0 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

سوسن بهرامی

محمد حسین یارمحمدیان

سعید رجایی پور

حسنعلی بختیار نصرآبادی

ایرج کاظمی

خلاصه مقاله:

مقدمه: امروزه مدیران آموزش عالی با مشکلاتی نظیر فشارهای مالی، تغییرات سریع محیطی، رقابت با سایر مراکز آموزش عالی برای دستیابی به رتبه ی علمی و پژوهشی بالاتر، جذب دانشجویان مستعدتر و اعطای استقلال بیشتر به اعضای هیات علمی روبرو هستند و برای غلبه بر این مشکلات می توانند از نوآوری در برنامه های درسی، ارائه ی خدمات پشتیبانی و فرایند یاددهی- یادگیری کمک بگیرند. این مقاله درصدد بررسی نوآوری اداری و تکنیکی در دانشگاه های علوم پزشکی و غیر علوم پزشکی بوده است. روش بررسی: در این پژوهش توصیفی- تحلیلی، جامعه ی آماری شامل کلیه ی اعضای هیات علمی دانشگاه های دولتی استان (۱۸۳۰ نفر) بود که با روش نمونه گیری طبقه ای تصادفی ۴۸۰ نفر در سال ۱۳۸۹ انتخاب شدند. ابزار تحقیق شامل پرسش نامه ی استاندارد Hongming و همکاران بود که روایی آن با استفاده از روایی محتوایی و صوری و پایایی آن با استفاده از محاسبه ی ضریب α Cronbach (۹۲٪) تایید گردید. تجزیه و تحلیل داده ها با استفاده از نرم افزار SPSS ۱۸ و در دو سطح آمار توصیفی و استنباطی صورت گرفت. یافته ها: میانگین نمرات نوآوری اداری و نوآوری تکنیکی در دانشگاه های دولتی استان، کمتر از سطح متوسط بود و فواصل اطمینان نشان داد که به احتمال ۹۹ درصد میانگین نمرات نوآوری اداری بین ۱۷/۴ و ۵/۴، نوآوری تکنیکی بین ۴۷/۴ و ۸/۴ و نوآوری سازمانی بین ۳/۴ و ۶/۴ بوده است. از طرفی بین میانگین انواع نوآوری سازمانی در دانشگاه ها بر حسب مشخصات دموگرافیک تفاوت معنی داری مشاهده شد، به طوری که نوآوری اداری در دانشگاه علوم پزشکی اصفهان بیشتر از سایر دانشگاه های دولتی استان و نیز این نوع نوآوری در اعضای هیات علمی با سابقه ی کار ۱ تا ۱۰ سال بیشتر از ۱۱ تا ۲۰ سال بوده است. از طرفی نوآوری تکنیکی دانشگاه صنعتی بیشتر از سایر دانشگاه های دولتی استان بود. این نوع نوآوری در اعضای هیات علمی با مرتبه ی دانشیاری کمتر از سایر اعضا بود و نیز نوآوری تکنیکی در اعضای هیات علمی با سابقه ی کار ۱ تا ۱۰ سال بیشتر از ۱۱ تا ۲۰ سال بوده است. نتیجه گیری: دانشگاه ها باید به گونه ای مدیریت و رهبری شوند که نوآوری به عنوان یک فرهنگ و بخش طبیعی فعالیت های روزانه درآید و به عنوان دانش افزوده برای همه ی اعضای هیات علمی و دانشکده مطرح شود. توانایی تسریع در انتشار و تبدیل این دانش به سرمایه که محرکی برای بهبود آموزشی می باشد، امری ضروری است. واژه های کلیدی: نوآوری سازمانی؛ سازمان و مدیریت (بهداشت و درمان)؛ دانشگاه ها.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1800792>

